

LUGINA TA SEMEAK

Jon bai lur-langille zintzo!
Uda ta negu arek lan
gogoz saillari lotua,
baserriko soloetan:
ez dau egundo be izan iderik.
Aratz dauko etxea txit,
aberez korta betea,
ganbara beti aletan
arto ta gariz aseá.

Urteetan orla bizirik,
zernaizko irriz ornidua,
azkenean eldu yako
beste mundurako ordua:
zorra bai dogu ordain bearra.
Beingoan zazpi semeak
batu ditu oge ondo,
gauzarik asko bai daukaz
orain arei esateko.

«Gutako itxi zitun —diño—
Jaunak lur-aberaskiak;
neurritz, ba, erabillirik
ez etsi kaltegarriak.
Baiña, kontuz! Or dago-ta untzea!
Zer jan, zegaz soña estaldu
aukera bear guztiok;
t'eten bako lan-izerdiz
jadetsi oi doguz gauzok.

«Solo erdian dozue
ezkuturik ederrena,
nik munduan izandako
ogasunik andiena,

gaur arte iñori esan bagea.
Joan ta billatu zoli;
baiña ez neuke liskarrik
zuen artean nik gura
ori dala-ta sortzerik».

Aitari lurra emonda
solora dira semeak,
eta altxor billa dagiez
iñoizko lan ta nekeak;
dirurik, baiña, ez agertuten
Alan be solo zabalak,
olan atxurtu ta atxurtu,
emon dautsie iñoiz baiño
ugariagoko zitu.

Egun-lana dozu, izan
gizonaren ondasuna,
diru-ekarle beiñena,
benetan zorionduna.